

ministeriet. Det kan være, at det er overmaade vigtige Ekspeditioner, men den højtærede Handelsminister maa forlade mig: Ekspeditionsantallet imponerer mig ikke, før jeg ved, hvad der staar i hver enkelt Ekspedition. For jeg har set, hvorledes en Ekspedition kan svulme op, blandt andet de 150 Skrivelser om, at jeg intet havde foretaget mig i Jernbanesager.

Foruden at dette medfører Overbyrdelse og ekstra Hjælp og Honorarer, er det tillige demoraliserende, fordi det virker til, at man miskender, hvad der er Arbejde, og hvad der er Tidsspild, Pengespild og Hjernespild. Og det virker skadeligt ud over Publikum, fordi det forrykker dets Perspektiv med Hensyn til, hvad der bestilles. For det kunne De være ganske overtydede om, at det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) har Ret i, at Centraladministrationen og Forvaltningsinstanserene ere overanstrengte; men det fortvivlede er, at de $\frac{7}{8}$ er Arbejde, som ikke hører ind under Centraladministration, og som burde blive derude, hvor det hører hen. Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), som i dette Øjeblik ikke . . . jo, der sidder det ærede Medlem! Det ærede Medlem fra Sæby, som jeg nu og da har den Fornøjelse at bryde en ridderlig Lans med, har jo ret jævnlig været inde paa Spørgsmaalet om Funktionærer og Embedsmænd. Jeg regner mig med blandt Talerørene for Embedsmændenes virkelige Interesser. Vi blive beskyldte for det, man kalder Funktionarisme. Vi blive beskyldte for dette, at vi ønske Funktionærernes Antal forøget. Jeg antager, at det ærede Medlem fra Sæby, inden jeg er færdig med min Tale i Aften, vil kunne høre, at det ikke er det, jeg ønsker. Men vi blive navnlig beskyldte for dette, at vi ikke rigtigt fordele Ret og Pligt. Jeg vil dertil sige — jeg vil ikke svare for tidligere Generationer, men jeg vil svare for, at den Generation af Embedsmænd, der er vokset op i den sidste halve Menneskealder, ønsker ikke flere Embedsmænd end nødvendigt til at udføre det virkelig nødvendige Arbejde, men vi ønske dem lønede ordentligt som Embedsmænd, og vi ønske, at de skulle have almindelige borgerlige Rettigheder. Som Medlem af det radikale Parti maa jeg vel nok faa Lov til at sige, at det ikke er vort Parti, der har haft til Specialitet at drysse ud over Landet den Slags Droner paa Samfundets arbejdende Bikube, som i Virkeligheden kun faa et Honorar for ikke at gøre noget Arbejde eller et ganske minimalt og uvigtigt Arbejde.

Hvis det ikke laa udenfor min Plan i Aften, vilde jeg henvende mig til den højt-

ærede Landbrugsminister, men det er udenfor min Plan i Aften. Jeg fik en Aften, da jeg havde talt om Funktionarismen, om Forholdet mellem virkelig arbejdende Embedsmænd og Dronerne, en Henvendelse fra en herværende større Landbrugseksporthør, og han fortalte mig en Historie, som jeg betragtede som saa utrolig, at jeg sagde: Jeg tror ikke paa den, før De med Deres ansete Navns Underskrift staar ved den. Jeg har faaet denne Skrivelse og skal ved Lejlighed vise den højtærede Minister den. Det er en af de Honoraransættelser, som selv i et veladministreret Land kunne komme paa Tale, naar en Rigsdag — hvad den aldrig bør, og hvad jeg ogsaa, saa længe jeg ved Vælgerens Gunst er her i denne Sal, skal hindre sker upaataalt — frasiger sig og lader gaa over til Ministeren Rettigheden til at gennemføre Loven, saaledes at Embedsmænd — man kalde dem Embedsmænd, Tjenestemænd eller honorarlønnede Personer — kunne ansættes, uden at vi vide efter hvilke Principper og hvordan. I Fjor ved Behandlingen af Forslaget om Statsbaneauditøren havde jeg Lejlighed til for første Gang overfor den højtærede Trafikminister at sige dette, og jeg skal ikke blive træt af at gentage det.

Ville De nu saa blot erindre, at det Udsnit af Toldvæsenet, jeg gav, kan overføres paa enhver af de danske Embedsmændsetater. Her i Tinget er det jævnlige blevet meddelt, at Amtmændene for en meget væsentlig Del af deres Virksomhed ere Brevsamlere. Jeg har ogsaa tjenstlig haft Lejlighed til at se og behandle Sager hørende til Jernbane- og Postvæsenet, og det er stadig og gennemgaaende dette: aldrig en Skrivelse direkte fra den, der sendte den, til den, der skal have den, altid et eller flere Mellemed. Der er vist ingen af mine Kolleger, der ikke, da Statsbænekommissionen blev nedsat, havde Henvendelser et eller andet Steds fra, enten fra Statsbanerne eller fra private, som kom og sagde: Kan dog ikke denne Spændetroje blive tagen fra os ude i den egentlige praktiske Drift, denne Spændetroje, som gør, at vi næsten ikke kunne sende en Portør fra vor egen By to Mil bort, uden at vi skulle sige det til — jeg tror, det er — Trafikinspektøren og han igen til Driftsbestyreren, som vistnok lader Sagen gaa videre til Generaldirektøren. Ikke en Pille Realitetsfædt er der paa det. Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) var inde paa Rentebevillingerne, der endnu stadigvæk og med samme Højtidelighed, endskønt det forlængst er saaledes, at over 4 pCt. er den gennemgaaende